

EL LLENGUATGE

Vine'm a veure

El verb *venir* porta sovint un complement representat per un infinitiu introduït per la preposició *a*: *Ha vingut a pagar la factura, Han vingut a cobrar el lloguer, Vindrà a passar uns dies a casa teva.* En aquestes construccions, el verb *Venir* conserva plenament la seva significació, és a dir, no forma amb l'infinitiu que en depèn una perífrasi verbal com la que forma en una construcció com *El ministre, en el seu discurs, ens va venir a dir que tot s'apujaria.*

Tanmateix, en totes aquestes oracions amb un infinitiu com a complement, el verb *venir* es comporta talment com si fos un verb auxiliar —com *voler, poder o deure*— car el seu complement no es pot reemplaçar per un pronom feble i els pronoms febles que són els complements del verb en infinitiu es poden col·locar en les dues posicions habituals que admeten les perífrasis verbals: davant el verb auxiliar (o bé darrera quan reverteix les formes d'infinitiu, gerundi o imperatiu) i darrera el verb principal (això és, el que està sempre en infinitiu). Talment, doncs, com podem dir *No ho puc fer i No puc fer-ho, o No gosant-hi anar i No gosant anar-hi*, són possibles i igualment correctes les construccions *Ho han vingut a dir i Han vingut a dir-ho, Venir-la a cobrar i Venir a cobrar-la.*

En general, la llengua parlada opta per la primera solució, que és, per tant, la més recomanable en aquells casos en què es vol obtenir un llenguatge planer, desproveït d'artifici i d'encarcament. I en algunes frases molt ususals, com és ara *Vine'm a veure*, la combinació del pronom feble amb el verb *venir* és tan habitual i constant, que ens sobta realment que algú, encara que sigui un tigre de Bengala estudiant del zoològic de Barcelona, opti per la solució contrària i, en convidar-nos amablement a visitar-lo, ens digui *Vine a veure'm*. Sens dubte aquest digne feli no ha tingut mai ocasió de sentir la cèlebre cançó tradicional infantil: *Sol, solet, vine'm a veure, vine'm a veure, sol, solet, vine'm a veure que tinc fred*, que li hauria servit de model més aconsellable que no pas la frase del castellà «Ven a verme», en la qual segurament s'ha inspirat. Hom convé, és clar, a donar a l'expressió de cadascú un gran marge de llibertat dins els límits de la correcció estricta. Però també solem convidar —en el paper, com diria Espriu— que hem de procurar no allunyar-nos gaire del llenguatge viu, popular i espontani.

Albert Jané